

Arrest

nr. 190 132 van 27 juli 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 15 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 juni 2017.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juli 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat X, die *loco* advocaat X verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd India aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet belet verzoekster niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet, zijnde India, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen valabele argumenten aanvoert nu zij niet verder komt dan het uiten van algemene kritiek op het feit dat haar land van herkomst als veilig land van herkomst in de zin van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet wordt beschouwd en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt noch ontkracht.

De Raad wijst er echter op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid van de vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

Uit de bewoordingen van artikel 57/6/1 van de vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen, hetgeen in casu in de bestreden beslissing werd vastgesteld, motieven welke door verzoekster niet op afdoende wijze worden ontkracht of weerlegt nu zij zich louter beperkt tot het verwijzen naar algemene rapporten aangaande het geweld waarmee vrouwen in India geconfronteerd kunnen worden. Verder komt zij niet verder dan het ontkennen van slechts enkele in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Dergelijk verweer is echter niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoeksters asielrelaas, te ontkrachten. Zo verzoekster voorhoudt dat niet onderzocht werd of zij als alleenstaande vrouw (overspelig dan wel gescheiden) "een ernstig risico tot vervolging" loopt, kan zij niet worden bijgetreden. Zo wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht: "Derhalve dient het Commissariaat-generaal nog te onderzoeken of u zich als alleenstaande vrouw in India kunt handhaven. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u inderdaad verwacht worden dat u zich na terugkeer opnieuw in India vestigt. In het gehoor op het CGVS gaf u immers aan dat u een diploma middelbaar onderwijs hebt behaald en dat u naast Punjabi ook Hindi en Engels spreekt (gehoorverslag CGVS, p. 5). Uw ouders bezitten in India een woning en gronden (gehoorverslag CGVS, p. 6) en zouden erin geslaagd zijn 3 miljoen roepies (ongeveer 40.000 euro) te betalen als bruidsschat (gehoorverslag CGVS, p. 17).

Uw vader, een gepensioneerde militair, en uw iets jongere broer zouden samen met uw moeder nog steeds in Ibrahimwal wonen (gehoorverslag CGVS, p. 6; verklaringen DVZ, punt 17), vlak naast de kinderen van uw oom (gehoorverslag CGVS, p. 7). Ook in Gurdaspur (eveneens Punjab) zou u familie hebben wonen (gehoorverslag CGVS, p. 7). De door u beschreven negatieve houding van uw vader

omdat hij uw ex-echtgenoot “geen geschikte man” zou vinden en u nu als gescheiden vrouw door het leven gaat (gehoorverslag CGVS, p. 11) is niet van die aard dat deze een terugkeer naar uw land in de weg zou staan. Zelf zou u nog steeds geregeld contact hebben met uw moeder (gehoorverslag CGVS, p. 10, 11, 12) en ook op Facebook zou u een aantal verwanten hebben toegevoegd (gehoorverslag CGVS, p. 11). Het Commissariaat-generaal besluit dan ook dat u zich gezien uw profiel, familiaal netwerk en financiële middelen na terugkeer opnieuw in uw land van herkomst kunt vestigen.”

6. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar India.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 juni 2017, voert verzoekende partij aan dat het Commissariaat-generaal ten onrechte stelt dat zij kan terugkeren nu haar familie genoeg geld heeft. Verzoekende partij wijst er op dat er niet afdoende onderzoek is gebeurd in haar zaak, vooral dat niet afdoende werd onderzocht wat er zal gebeuren nu zij een gescheiden vrouw is en door haar familie niet zal aanvaard worden.

Betreffende verzoekende partij haar kritiek dat er niet afdoende onderzoek is gebeurd in haar zaak, en in het bijzonder dat niet afdoende werd onderzocht wat er zal gebeuren nu zij een gescheiden vrouw is en door haar familie niet zal aanvaard worden, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt vastgesteld: *“Zo verzoekster voorhoudt dat niet onderzocht werd of zij als alleenstaande vrouw (overspelig dan wel gescheiden) “een ernstig risico tot vervolging” loopt, kan zij niet worden bijgetreden. Zo wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht: “Derhalve dient het Commissariaat-generaal nog te onderzoeken of u zich als alleenstaande vrouw in India kunt handhaven. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u inderdaad verwacht worden dat u zich na terugkeer opnieuw in India vestigt.*

In het gehoor op het CGVS gaf u immers aan dat u een diploma middelbaar onderwijs hebt behaald en dat u naast Punjabi ook Hindi en Engels spreekt (gehoorverslag CGVS, p. 5). Uw ouders bezitten in India een woning en gronden (gehoorverslag CGVS, p. 6) en zouden erin geslaagd zijn 3 miljoen roepies (ongeveer 40.000 euro) te betalen als bruidsschat (gehoorverslag CGVS, p. 17). Uw vader, een gepensioneerde militair, en uw iets jongere broer zouden samen met uw moeder nog steeds in

Ibrahimwal wonen (gehoorverslag CGVS, p. 6; verklaringen DVZ, punt 17), vlak naast de kinderen van uw oom (gehoorverslag CGVS, p. 7). Ook in Gurdaspur (eveneens Punjab) zou u familie hebben wonen (gehoorverslag CGVS, p. 7). De door u beschreven negatieve houding van uw vader omdat hij uw ex-echtgenoot "geen geschikte man" zou vinden en u nu als gescheiden vrouw door het leven gaat (gehoorverslag CGVS, p. 11) is niet van die aard dat deze een terugkeer naar uw land in de weg zou staan. Zelf zou u nog steeds geregeld contact hebben met uw moeder (gehoorverslag CGVS, p. 10, 11, 12) en ook op Facebook zou u een aantal verwanten hebben toegevoegd (gehoorverslag CGVS, p. 11). Het Commissariaat-generaal besluit dan ook dat u zich gezien uw profiel, familiaal netwerk en financiële middelen na terugkeer opnieuw in uw land van herkomst kunt vestigen." Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststellingen. Het komt aan verzoekende partij toe om voormelde motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij (met haar algemene kritiek) echter geheel in gebreke blijft.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar India.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevententwintig juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS